

HETTY VAN AAR & DANNY DE VOS

EMMA EN JITS

Gratis leren kussen

STANDAARD UITGEVERIJ

© 2020 Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen;
Hetty van Aar en Danny De Vos

www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be

www.hettyvanaar.nl

www.dannydevos.eu

Facebook: Danny De Vos Auteurspagina

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals

Coverillustratie Emma gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier, met
toestemming van Cécile Hudrisier

ISBN 978 90 02 26941 7

D/2020/0034/21

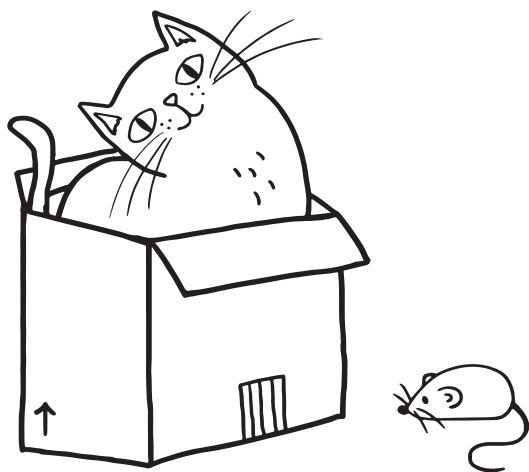
NUR 283

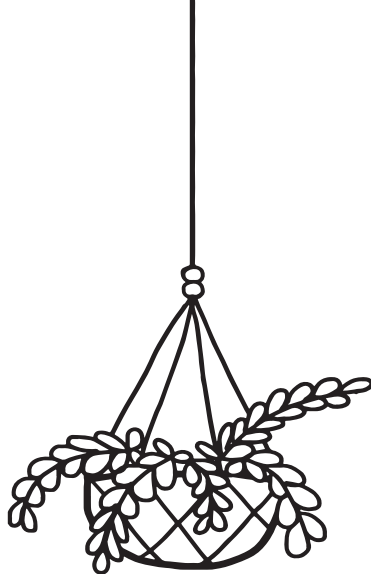
Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

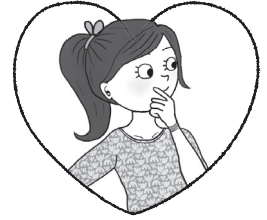
**De Nederlandse
Kinderjury
2021**

HOOFDSTUK 1

Ik kneep wat zonnebrandcrème uit de tube en smeerde me met lome bewegingen in. Eigenlijk was ik best bruin geworden deze zomervakantie. Dat begon al meteen toen ik in de eerste week op het eiland Zeetopia was, met alleen maar mooi weer. Daarna ging ik bijna elke dag naar het strandbad en altijd waren er wel een of twee vriendinnen die mee konden. Ik had geluk dat ze om de beurt weg waren en niet alle vier tegelijk. Nu het tegen het eind van de vakantie liep, was mijn vriendinnenclubje bijna compleet. Ik was de enige die dicht bij huis vakantie had gevierd en dat had wel voordelen. Ik hoefde niet midden in de nacht mijn bed uit om naar een vliegveld te gaan. Ik hoefde niet urenlang op een luchthaven rond te hangen omdat het vliegtuig niet kwam. Ik zat niet opgesloten in een eindeloze file, waarin ik wel duizend keer 'Ik zie, ik zie wat jij niet ziet' met mijn kleine zus moest spelen. Toch kon ik zwemmen en zonnen zo vaak ik wilde.

En Italiaanse ijsjes eten bij Venezia. En ik mocht maar liefst een hele week bij oma logeren, waar ik een slaapfeestje had met Paulien. En waar ik Finn weer zag. Finn, mijn lieve vriendje van toen... Het ging gelukkig weer goed met hem, nu hij aan de scheiding van zijn ouders was gewend. Hij leek weer een beetje op de oude Finn. Ik had zo verliefd op hem kunnen worden, maar ik deed het niet. Sinds mijn verhuizing wonen we te ver bij elkaar vandaan. Toch houdt hij voor altijd een speciaal plekje in mijn hart, samen met Otis en Liam. Ik denk niet dat ik ooit nog weer zo verliefd zal worden. Ik ben te verlegen om een jongen te vragen. En ik ben ook te verlegen om gevraagd te worden. Ik zou zo rood worden als een stoplicht en alleen maar stamelen. Of, erger nog: alleen maar zwijgen. Zo'n jongen zou maken dat hij wegkwam.

Ik zette de rugleuning van mijn tuinstoel in de laagste stand en sloot mijn ogen. Zalig, die zon op mijn gezicht. Daar werd ik helemaal zen van. Stilletjes mijmerde ik verder. Tot ik plotseling dacht: hoe kan het dat die lange zomervakantie nu bijna voorbij is? In het begin leek het nog of er geen eind aan kwam, maar opeens zijn die weken omgevlogen. Floep! Weg! Het lijkt wel of schooldagen langer duren dan vakantiedagen. Dat kan toch niet? Een licht dipje stak de kop

op. Een gevoel van heimwee overviel me. Vooral naar Zeetopia. Kon ik dat vakantiegevoel nog maar wat langer vasthouden.

Opeens plofte er een gevaarte van minstens vijf kilo op mijn buik. Zomaar vanuit het niets. Ik schrok zo, dat ik alle sterren uit de hemel zag tuimelen. Het was Mimauw.

‘Dag poezenbeest, kom jij ook zonnebaden?’ vroeg ik.

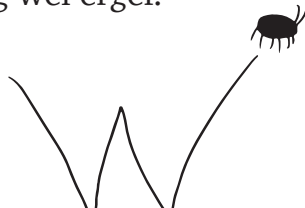
Een spinnend geluid was het antwoord. Mimauw was blij en ik werd het ook. Met gesloten ogen kriebelde ik zacht over het warme poezenvel.

Toen riep papa. Ik was opeens klaarwakker en Mimauw ook. Hij sprong van mijn schoot en liep mopperend weg, met de staart omhoog.

‘Je hebt hem gestoord’, zei ik tegen papa.

‘Dat is dan jammer,’ zei papa, ‘maar het is wel belangrijk. Wil jij druppeltjes voor Mimauw halen bij de dierenarts? Hier is het lege doosje. Hij moet vandaag echt zijn druppels hebben.’

Ik nam het doosje aan en kwam langzaam overeind. Terwijl ik over het tuinpad liep, zag ik Mimauw op een warme tegel liggen, zijn ogen stijf dichtgeknepen. ‘Jij hebt een vorstelijk leven’, zei ik tegen mijn kat. ‘Jij kunt lekker verder zonnen, terwijl ik voor jou op pad moet. Zonder die druppels kun je vlooiën krijgen. Of teken, dat is misschien nog wel erger.’

Mimauw deed zuinig een oog open en keek me aan. Het kon hem helemaal niets schelen.

Tien minuten later stond ik voor de dichte deur van de dierenarts. Gesloten, stond er op het bord voor het raam. Gesloten? Wegens vakantie? Of alleen vandaag? Maar morgen begon het weekend, dan waren ze natuurlijk ook dicht. En Mimauw moest op tijd zijn druppels krijgen. Ik zag opeens duizenden vlooiën in ons huis rondspringen. Alleen al bij de gedachte kreeg ik ondraaglijke jeuk. Ik krabde driftig over mijn armen en wreef met mijn ene been over mijn andere. In mijn hals jeukte het ook al. En op mijn hoofd. Jakkes. Wat nu? Gelukkig kreeg ik een geweldige ingeving: het tuincentrum! Daar verkochten ze ook druppels. Ze verkochten er zelfs dieren. Dat wist ik zeker, ik had het zelf gezien. Op naar het tuincentrum!

